

Βερολίνου. Ὁ πρῶτος αὐτοῦ τίτλος ἦν, ἡ ἀνακάλυψις κομῆτου τινός, ὅστις ἔμελλε, κατ' αὐτὸν, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ ἐγείσῃ τὴν γῆν καὶ νὰ θραύσῃ αὐτὴν ὡς ὕαλον. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας, μετὰ τὰς δευσάσας φιλοφρονήσεις, τῷ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, ἐπειδὴ μὲ τὴν ἐπαπειλουμένην καταστροφὴν τῆς γῆς ἤθελε συνάμα καταστραφῆ ἀναμφισβύτως καὶ ἡ Ἀκαδημία, διὰ τοῦτο ἔκρινεν ἀνωφελὲς τὸ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς παραδοχῆς αὐτοῦ ὡς μέλους. « Ποία ἡ ἀνάγκη, εἶπε πρὸς αὐτὸν, νὰ ἦναι τις ἀθάνατος διὰ τοσοῦτο μικρὸν χρόνου διάσπῃμα; »

3.

Ὁ Διδερῶτος ἐδιηγεῖτο ὅτι ἐνῶ ἐπεριπάτει ἡμέραν τινα εἰς Μοντμορενσὺ μετὰ τοῦ Ρουσώ, εὐρέθη μετ' αὐτοῦ ἔμπροσθεν λίμνης τινός. Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Ρουσώ, τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισα πολλάκις νὰ πέσω διὰ νὰ δώσω οὕτω τέλος εἰς τὴν ζωὴν μου. — Διατί δὲν τὸ ἔκαμες; ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ Διδερῶτος. Ὁ Ρουσώ, θαυμάσας τὴν ἀδιαφορίαν, μεθ' ἧς ὁ Διδερῶτος ἐποίησε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἐστάθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα ἀπεκρίθη: — « διότι εἶχα θέσει πρότερον τὴν χεῖρα καὶ εἶδον ὅτι τὸ ὕδωρ ἦτο πολλὰ ψυχρόν. »

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ
ΓΕΡΜΑΝΟΙΣ.

Ἰανουάριος, —	Μῆν τοῦ χειμῶνος.
Φεβρουάριος, —	» τοῦ βορβόρου.
Μάρτιος, —	» τῆς ἀνοιξέως.
Ἀπρίλιος, —	» τοῦ Πάσχα.
Μάιος, —	» τοῦ ἔρωτος.
Ἰούνιος, —	» λαμπρός.

Ἰούλιος, —	» τῶν χόρτων.
Αὐγουστος, —	» τοῦ θερισμοῦ.
Σεπτέμβριος, —	» τῶν ἀέμων.
Ὀκτώβριος, —	» τοῦ τρυγητοῦ.
Νοέμβριος, —	» τοῦ φθινοπώρου.
Δεκέμβριος, —	» τοῦ ἄδου. (τῆς ταραχῆς).

ΓΝΩΜΙΚΑ.

- Ὁ πρῆλλος τὸν μεθυσμένον σὺν τὰ μάτια του τὸν ἔχει
— Ὅταν τὸ σπῆτι τοῦ γειτονός σου καίεται, πάν-
τεχε καὶ τὸ δικό σου.
— Ἄλλου τὰ καρκαρισματα κί' ἄλλου γεννοῦν ἡ κότες.
— Μὴν ἀκούς ἓνα καὶ νὰ κρίνης δύο,
— Στῶν ἀμαρτωλῶν τὴν χώρα ἀδικος κριτῆς καθίζει.
— Τὸ μεγάλο ἴσκιον τρώγει τὸ μικρό.
— Ἀμαθὸς βρακὶν ἐφέριε,
Κάθε πάτημα τὸ ἴσκιε.
— Στραθὸς βελόνι ἴγρυνε, μέσα ἔς τὸν ἀχυρῶνα,
Κί' ἔκουτοσχερῆς ἔκαμα καλάθι νὰ τὸ βάλῃ.
— Τὸ καλὸ ἀρνὶ βοῦζάνει δὺο μανάδες, τὸ κακὸ οὔτε
τὴν μάγναν του.
— Μὲ τὸν δίκιον σου φάγε καὶ πιεὶ καὶ πραγματεῖάν
μὴν κάμνης.
— Κάθε ψεύστης ἔχει καὶ τὸν μάρτυρά του.
— Ὁ φρόνιμος ἀν γελασθῆ, σ' ὀλίγον δὲν γελιέται.
— Βασίλη, τίμα τὸν παπᾶ καὶ σὺ παπᾶ ἔχε γνώσι.
— Παλαῖς ἐξήθρὸς φίλος δὲν γίνεταί.
— Ὅσοι εἰσὶ πάντα φαίνου, καὶ κομμάτι παρακάτω.
— Πάρε με ἔταν μὲ εὐρεῆς, γιὰ νὰ μ' ἐχῆς ἔταν θέλης
— Μίᾶς στιγμῆς ὑπομονή, δέκα χρόνων χουζούρι.
— Μίττα πού δὲν τρώγει τί σὲ γνοιάζει ἀν καίεται;
— Ἐνας ζουρλὸς ρίχνει τὴν πέτρα εἰς τὸ πηγάδι, καὶ
ἐκατὸν φρόνιμοι δὲν τὴν βγάζου.
— Ὡς θέλεις τα δὲν γίνονται, θέλε τα κί' ὡς γίνονται.
— Τῶν ἀκριθῶν τὰ στάμμενα σὲ χαροκόπου χεῖρια.
— Τί θὲς τὰ χίλια πέρπερα καὶ κακὴθῃ γυναῖκα;
Τὰ χίλια πέρπερα πετοῦν, κ' ἡ κακὴθῃ μένει.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ὁ γουνεχῆς δὲν μ' ἀγαπᾶ, ποτέ του δὲν μὲ θέλει,
Κί' ἔταν μ' ἰδῆ ἔς τὸν διάβολον καὶ παρεκί μὲ γέλλει.
Ἄλλ' ἀν προσθῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τ' ὀνόματός μ' ἐν γράμμα.
Τότε εἰς τὸ κεφάλι του μὲ θέτει ἐν τῷ ἄμα.